

číslo: 6

rok: 2011

SPESLÍK

ČASOPIS PRO 1. STUPEŇ ZŠ BLATENSKÁ

V tomto čísle jsme si trochu pohráli s vymyšlenými názvy měst, hradů a různých míst... Doufáme, že nám to odpustíte a naše příspěvky si rádi přečtete. Děkujeme.

Tajemný hřbitov

Eva Černá

Tam, na odlehlé pustině, kam se i zvířata bála přiblížit, stál malý hřbitov. Přes den úplně normální, ale v noci se sama od sebe přesunovala jména zemřelých, mrtví vstávali z hrobů a zpívali podivné písničky. Dříve na tomto místě stála malá šťastná a útulná vesnička.

Před padesáti lety žil malý, sebevědomý, ale všemi odstrkovaný chlapec. Jmenoval se John. Neměl rodiče, sourozence ani babičku, která by se ho zastala. Měl ale svůj sen, že až vyroste stane se nejuctívanějším ve vesnici. Plynuly dny, měsíce a roky. John rostl, moudřel a postupně si získával důvěru a kamarádství ostatních. V den jeho dvacátých narozenin přišel do vesničky neznámý poutník a taškář. Vyčkal, až bude John sám a přistoupil k němu. Pak pronesl: „Tak to ty jsi ten John, který je od malička sám?“ John byl zaskočený, měl husí kůži po těle a sám nechápal, proč má z toho poutníka tak děsivý pocit. Rozechvělým hlasem odpověděl: „A-ano, to jsem já. Odkud mě znáte?“ „Pojď za mnou, promluvíme si o tom jinde.“ John byl zmatený, nevěděl, zda mu má věřit, nebo ne. Připadal mu podezřelý a stále se nezbavil toho úzkostlivého pocitu, když vedle něho stál. Ale protože byl zvědavý, překonal ten strach a šel s ním. Zastavili se pod Johnovým oblíbeným stromem, pod nímž sedával, když byl malý a potřeboval být sám. „Posadíme se,“ řekl poutník a zhluboka se nadechl. A zeptal se: „Kdo jste? Jak víte, kdo jsem já? Co ode mě chcete?“ Začal se ptát John hned, jak dosedli. „Nebud' tak hrr, chlapče... Nejdříve ti povím, proč jsem za tebou přišel. Má cesta je daleká. Trvalo mi dlouho, než jsem tě našel. Nesčetněkrát se mi o tobě zdálo. Vím o tobě všechno. Kdybych znal odpovědi na tvé otázky, řekl bych ti je. Neznám je. Důvod, proč jsem za tebou přišel je, že se mi nezdá jen o tom, co každodenně děláš. Vidím však dál, vidím tvou budoucnost, jež je černá. Tak černá, že jsem to nevydržel a vydal jsem se ti na pomoc.“

Začal mu vyprávět, proč ho celá vesnice nenáviděla a vyhýbala se mu. „Když jsi byl miminko, tví rodiče pracovali jako hlídači peněz. Měli za úkol hlídat budovu, v níž se nacházely peníze všech vesnických lidí. Bylo zapotřebí mnoha bezpečnostních opatření. Nejednou se je pokoušeli zloději uloupit a získat. Vždy byli poraženi. Až jednou se jim to podařilo. Byla tma, schylovalo se k bouři a to bylo zlé znamení. Tví rodiče měli té noci službu. Když byla bouře přímo nad vesnicí, ozval se křik, neboť na zemi v kaluži krve ležel kamarád tvých rodičů, který měl tu noc také službu. Všichni strážci šli ihned opatrně dovnitř, za rozkopnutými dveřmi ležel další strážce. Byl tam také jeden lupič svíjející se v křečích. Vůdce lupičů se podařilo zasáhnout hned první ranou. Bylo jich tam však víc a s tím nepočítali.“

Nastal krutý boj na život a na smrt. Většina lupičů byla zabita, ze sejfu zmizela nenávratně spousta peněz. Ze všech strážců se podařilo přežít jen tvým rodičům. Následující den po bitvě byli obviněni z napomáhání při loupeži, protože si nikdo z vesničanů nedokázal vysvětlit, jak je možné, že přežili jen oni dva. Ale na tuto otázku nedokázali odpovědět ani tví rodiče, proto jim nikdo nevěřil a odsoudili je k smrti. Marně se obhajovali, marně připomínali své zásluhy pro vesnici a se slzami v očích se loučili se svým jediným synem. Tebou. Tvá matka těsně před smrtí proklela tuto vesnici k věčnému bloudění mezi životem a smrtí, protože jim neprávem vzali život. Pro všechny jsi ten kluk zrádců vesnice.“

Johny byl bílý, svíral se mu žaludek a zjišťoval, že mu bylo lépe, když nevěděl dlouho tajenou krutou pravdu o tom, co se stalo s jeho rodiči. Toužil pomstít je a očistit svoje i jejich jméno. Nevěděl, co má odpovědět muži, který za ním přišel, ani nevěděl, zda si všechno nevymyslel, ale o tom pochyboval. Nakonec se zeptal na otázku, jež mu přišla ze všech nejdůležitější: „Je nějaká možnost dokázat, že za to tenkrát nemohli?“

„Na to budeš muset najít odpověď sám, Johny. Dej na sebe pozor.“ Johny sklonil hlavu. Chvilí přemýšlel, a když chtěl poděkovat, muž už u něho nebyl. Vrátil se tedy zpět do vesnice, kde začal shromažďovat informace o vyloupení a o odsouzení manželského páru. Našel hned několik tvrzení, které porovnával, a hledal nesrovnalosti, svědky nebo cokoliv, co by pomohlo očistit jeho rodiče. Týdny se pokoušel někoho najít. Nepodařilo se mu to. Johny byl nešťastný, pořád slyšel slova muže a přemýšlel, jestli na něco nezapomněl. Pro Johnyho svítla naděje teprve, když narazil ve spisu na fotografii jediného zločince, který uprchl - pravděpodobně se všemi penězi. Hned ten další den se ho vypravil hledat. Prošel vesnice, města i kraje a po půl roce narazil na člověka, jenž ho znal.

„Ano, toho znám, je to vážně postrach celého města. Všichni se ho bojí, je bohatý a nebezpečný. Vyvolal spousty zbytečných konfliktů, víc vám neřeknu.“ „Děkuji vám, to mi stačí,“ odpověděl Johny. Mrazilo ho po celém těle. Jen se na dům podíval, měl chuť uhnout pohledem. Bylo to děsivé místo. Zbývala otázka, jak se k lupiči dostat. Johny počkal na večer a zkusil se dlouhými zahradami proplížit dovnitř. Podařilo se mu to. Vyšplhal se po okapu až na balkon a oknem vlezl dovnitř. Rozkoukal se v tmavé místnosti a zjistil, že je v pracovně. Potichu šel ke stolu a prohledal šuplíky. V posledním našel malý balíček, který byl podezřele těžký. Rozbalil ho a hned nahoře ležel dopis. V něm stálo:

„Tak tady je zbytek peněz z té vesnice. Jsme z toho asi venku. Ti vesničané si myslí, že to ukradli nějakí strážníci, kteří přežili.“ William

Johny našel očišťující důkaz. Chystal se vrátit do vesnice a předat dopis.

„Co tady děláte?“ ozval se hluboký mužský hlas. Johny převrátil stůl, sebral dopis a utekl.

„Najdu si tě!“ zaslechl za sebou. Utíkal, co mu nohy stačily. Putoval zpět do vesnice, kam dorazil během týdne.

Byl pár kroků před ním, když na něho někdo zakřičel: „Tak jsem tě dohnal!“

Johnny poznal ten hluboký hlas. Ve vesnici bylo rušno jako obvykle. Donutil se utíkat, co mu síly stačily.

„Stůj! Nebo ji zabiju!“ slyšel za sebou hlas. Všichni ztichli. Johnny se zastavil a otočil se. William držel malé holčičce pod krkem nůž.

„Ty víš, co chci,“ řekl Johnovi. Ten vytáhl dopis.

„Dám ti ho, když pustíš to děvče,“ oznámil mu.

„Jsi tak naivní! Myslíš si, že ti to uvěřím ?! Ne! Ty pojď blíž a polož ten dopis sem na kamen!“ Johnny ho tam tedy položil a udělal dva kroky zpátky. William odstrčil děvčátko a popoběhl pro dopis. Johnny neváhal a vrhl se po něm. Chvíli se prali a ostatní jen přihlíželi.

„Chyťte toho vrahouna!“ ozvalo se z davu. Okolo Johnnyho se seběhli téměř všichni lidé. Ale nejbliže byla malá holčička, kterou před tím držel William. Johnny měl nůž v hrudi. Podával dopis holčičce s posledními chraptivými slovy: „Předej ten dopis a zachraň mou čest. Utíkej!“ Po chvilce dávení Johnny zemřel. Williama chytili a nechali ho popravit za vraždu Johnnyho a za uloupení vesnických peněz. Johnny se stal nejuctívanějším mužem ve vesnici. Očistil ji od prokletí, od bloudění mezi životem a smrtí a podařilo se mu očistit i své rodiče. Splnily se mu všechny sny, ale za tu nejvyšší cenu. Za jeho vlastní život.

Tajemství starého domu

5.a

Jednoho dne se parta kamarádů vydala do blízkého lesa. Navštívila však místo, o němž slyšela pouze z vyprávění. Byl to starý polorozbořený dům. Zpočátku se báli vejít, ale později se jeden z chlapců jménem Kryštof rozhodl do domu vstoupit. Všichni na něho volali, ať tam raději nechodí. Neodradili ho. Tak nakonec vešli všichni. Začali si dům pozorně prohlížet a zalíbil se jim. Rozhodli se, že si tam udělají svou tajnou skrýš. Budou se v něm ukrývat před svými starostmi a problémy.

Po prohlídce si usmysleli, že by si mohli něco zahrát. Někdo z chlapců navrhl schovávanou. Ostatní souhlasili. Kryštof začal pikat a kamarádi se běželi schovat. Jeden z nich se chtěl ukryt za skříň. Jmenoval se Tonda. Podařilo se mu ji odsunout a za ní objevil dveře. Pokusil se je otevřít, ale nejprve to nešlo. Zabral více a cítil, jak si roztrhl tričko. Nevnímal to, neboť měl radost, že se dveře pohnuly. Úplně je otevřel a spatřil schody vedoucí někam do sklepa. Pomalu po nich začal sestupovat dolů. Ocítl se hluboko pod zemí. Uviděl dlouhou, ale úzkou chodbu s pavučinami a na konci té chodby byly další dveře. Přibližoval se k nim a váhavě do nich strčil. Dveře mu ustoupily a on mohl vejít do místnosti, jež skrývala mnoho starých věcí. Každá z nich měla jistě svůj neobyčejný příběh. Začal si je prohlížet jednu po druhé. Dostal se na druhý konec místnosti a nevěštil si, že tam chybí dlaždice. Udělal krok dopředu, ale nebylo na co stoupnout. Spadl do díry a začal křičet o pomoc.

Kamarádi ho stále nemohli najít. Až za hodně dlouhou dobu si všimli, že byla odsunutá skříň. Podívali se za ní. Objevili tajné dveře a kousek kamarádova trika. Bylo jim jasné, kudy se vydal. Sestupovali po schodech dolů, až se dostali k chodbě a k místnosti se záhadnými věcmi. Ale Tonda nikde. Zdálo se, že zaslechli Tondův hlas. Zatím však nevěděli, odkud se ozývá. Žádné jiné dveře nenašli. Čekali a pomalu se procházeli po místnosti. Najednou spatřili díru v zemi. Jeden z chlapců vykřikl: „Tondo, spadl jsi dolů?“ „Ano, jsem tady v díře,“ odpověděl jim.

Začali přemýšlet, jak by kamarádovi pomohli. Všimli si starého lana a sundali ho ze skoby. Pomalu ho spouštěli do díry. Tonda se pevně zachytil. Začali ho vytahovat. Po chvíli lano zapraskalo, přetrhlo se a Tonda opět spadl dolů. „Au, to bolí,“ zakřičel. Kamarádi vymýšleli novou taktiku. Rozhlédli se po místnosti a v jednom rohu našli shnilý žebřík. Zaradovali se. Když se ho však dotkli, rozpadl se. Nepomohli si. Rozhodli se, že se vrátí nahoru a pokusí se najít něco, co by Tondovi pomohlo dostat se z díry. Pavel, Jirka, Franta a Luboš byli už venku, když se dveře s prasknutím zavřely. „Pomoc, pomoc!“ vykřikly holky.

Honza na kluky zakřičel: „Jděte najít nějakou věc, která nám pomůže vytáhnout Tonda. Já se pokusím vyrazit dveře.“ Honza se opřel vši silou o dveře a ty se malinko pootevřely. Adéla se protáhla ven. Za chvilinku spatřila hák, jímž zaseklé dveře otevřela. Zavolali na druhou partu, která mezitím našla pořádné lano.

Vydali se opět k Tondovi. Lano přivázali k trámu a hodili ho kamarádovi. Tonda vyšplhal nahoru. „Jsem tak rád, že už jsem venku,“ svěřil se Tonda ostatním a bylo na něm vidět, že se mu hodně ulevilo. „My jsme taky rádi,“ přitakala Klára. A všichni se společně objali. Pro tento den se s domem rozloučili.

Hned druhý den jim to nedalo a opět zavítali do tajemného domu. Tentokrát si dveře pořádně zabezpečili, díru přikryli prknem a začali zkoumat nalezené věci. Pod harampádím našli dvě bedny starých knih a deníků. Byly velmi zaprášené a jejich vzhled prozrazoval, že dříve se braly často do rukou. I kamarádi je otevřeli a začali si deníky pročítat. Zjistili, že dům skrývá velká tajemství a různé nevyřešené záhady. Nemohli se od čtení odtrhnout. Ale tajemství tohoto domu, s nímž se parta sžila, zůstane dále neprozraženo.

Starý dům svá tajemství ukrývá,
naše parta se tam ráda skrývá.
Deníky si se zápalem pročítají,
záhady si velmi často vyprávějí.

Nějaké situace vyřešit se snaží,
nad něčím se jim vlasy ježí.
Původní obyvatele trochu poznali,
pár otázek by jim rádi dali.

Odpovědi však nedostanou,
neboť mrtví nikdy již nevstanou.
Skrytá pravda utajena zůstane,
nikdo již řešení nedostane.

Město Podivín

Jakub Štrom, Šárka Chroustová, Monika Janečková,
Bernardeta Bučoková, Antonie Polatová, Aneta Jůdová

Bylo jednou jedno malé městečko, v němž žilo kolem 868 obyvatel. Neslo zvláštní jméno. Žili zde podivní človíčkové a poblíž na tajemném kopci se usadila zvláštní strašidla. Kdo tento kraj navštívil, nezapomněl na něj. Několikrát již došlo k roztržce mezi podivínskými lidmi a strašidelnými příšerami, jež si nenechaly nic líbit a život lidem uměly pěkně ztrpčit. I toho času, o němž se zmiňujeme, tomu nebylo jinak.

Jednoho krásného dne jeden z vládců PODIVÍNSKÉHO KRÁLOVSTVÍ jménem Řimbaba se na ně už velmi rozhněval a zpochybnil jejich existenci. Příšery si to nenechaly líbit a svolaly tajnou poradu.

Ještě večer se sešly na kopci Vampír a domluvily se, že zaútočí na lidičky ve městě. Tento plán se donesl k samotnému Řimbabovi. Ten se zalekl a utekl do své komnaty. Chtěl se schovat pod postel, ale nemohl se tam vejít. Něco mu stále překáželo. Pořáděně se pod ni podíval a spatřil záhadnou věc, o níž nikdy neslyšel. Vytáhl ji a zjistil, že je to jen obyčejný starý kufr. Byl zvědavý, jaké překvapení se v něm ukrývá. Otevřel ho a viděl, že nejde jen o obyčejný kufr. Skrýval totiž tři záhadné věci. Začal je postupně vyndavat.

Nejprve vzal do ruky plyšovou housenku. Nevěřicně se na ni díval a pustil ji na zem. Co následovalo, mu vzalo dech. Housenka obživila a začala růst do mnohanásobné velikosti. Dotkl se jí a po těle se mu objevila vyrážka. Lekl se, nevěděl si s ní však rady. Tak ji nechal na pokoji a vytáhl zvláštní láhev s podivnou tekutinou. Okamžitě ji vyzkoušel na housence. Jakmile na ni dopadlo pár kapek, získala svou původní délku. Vyrážka se z jeho těla najednou ztratila. Když zkontroloval láhev, zjistil, že nic nevyteklo. Došlo mu, že lektvar neubývá. Poslední věc, která se skrývala v tajemném kufříku, na něj stále čekala. Byly to brýle. Nasadil si je a pochopil, že jimi může rentgenovat lidi a věci kolem sebe. Po prozkoumání věcí se uklidnil a začal si věřit. Zavolal si své lidi a pověděl jim o svém nálezku.

Všichni se sesedli kolem kulatého stolu a začali vymýšlet plán, jak zničit bytosti. Rozhodli se zaútočit na nepřátele a hned večer šli na kopec VAMPÍR. Jakmile zapadlo slunce, vydali se na velmi dobře připravenou akci. Po příchodu na vrchol se schovali za stromy a pozorovali tajemné příšery. Jeden z členů výpravy byl tak nachlazený, že si kýchl. Byl z toho tak rozladěný, že ještě potichu zaklel: „Já jsem takový SMOLAŘ...“ Tajemné bytosti zbystřily a vydaly se prozkoumat okolí. Podivíni začali pomalu vylézat z úkrytů. Nastala obrovská mela. Nikdo si však nevšiml, jak v ústraní Řimbaba vyndává z kufříku jednu zázračnou věc za druhou.

Než jim došlo, že jejich protivníci mají tajné zbraně, přiblížil se k nim tak blízko, že mohl vyhodit housenku na jednu ze strašidelných bytostí. Jaký zmatek následoval po zvětšení housenky, to ani nechtějte vědět.

Housenka se začala přibližovat a útočit na strašidla. Jakmile se jich dotkla, všechny příšery otekly a na celém těle se jim objevila hrozná vyrážka. Daly se na strategický ústup. V tom okamžiku vzal Řimbaba zázračný lektvar a pokapal housenku. Ta se hned zmenšila. Neviděl, že se za křovím skrývá jedna pochybná bytost, která vše prozradila. I ony si všimly, že na těle už nic nemají. Pochopily, že po jejím zmenšení přestanou její schopnosti účinkovat. Začaly přemýšlet, jak by jim záhadné věci vzaly.

Ani obyvatelé městečka nezaháleli. Po příchodu domů jim bylo jasné, že prudké příšery to jen tak nenechají. Zpočátku nevěděli, jak dále postupovat. Celou noc se radili, ale na nic kloudného nepřišli. Ráno už malé děti vstávaly a oni měli stále hlavy u sebe. Najednou jedno roztomilé děvčátko vykřiklo: „A co brýle?! Proč je nepoužijete?! Když si je nasadíte, uvidíte, co se jim honí hlavou.“ Muži zajásali: „Má pravdu. To je ono.“

Vybrali jednoho z nich a ten se vydal na tajnou cestu. Když dorazil na kopec, pořádně se ukryl a sledoval příšery. Právě se začaly shromažďovat uprostřed jedné skály a rozdělovat si úkoly. Rychle si nasadil brýle a zrentgenoval všechny hlavy. Poznal, že se chystají do městečka. Nenápadně se vzdaloval a vrátil se domů. Jeden přes druhého mu kladli otázky a vyptávali se, co mají strašidla za lubem. Přemýšleli, jakou past na ně nalíčí.

Napadla je dobrá myšlenka. Jakmile strašidla vstoupí do jejich městečka, tak se schovají do příkopů a budou dělat, že tam nikdo není. Trpělivě čekali. Když nevítaní hosté překročili brány, rychle vylezli a obklíčili je. Polili je zmenšovací lektvarem a strčili je do sudu. Ten odnesli k vodě, po níž ho pustili. Kam doplaval, se už nikdy nedověděli. Jestli strašidla přežila, tím si hlavu nalámali. Byli rádi, že měli klid. Zázračné věci pečlivě uzamkli, ale už je nikdy nepotřebovali.

Zazvonil zvonec a našemu vyprávění je konec.....

Ta naše divoká strašidla
někam se nám zašila.

Nikdo o nich stále neví,
nikdo nám o nich nepoví.

Kde svůj další domov našla?
Kde se znova zabydlela?

Království Sklepoviny

Žaneta Nejedlá, Kateřina Rašková, Hana Panušková

BYLO JEDNO VINNÉ KRÁLOVSTVÍ,
KTERÉ BYLO PLNÉ RADOSTÍ.
KRÁL HROZEN VÍNA A KRÁLOVNA VINNÁ RÉVA
MĚLI SKLEPY PLNÉ VÍNA.

BYLI NA SVÉ VÍNO PYŠNÍ,
PROTOŽE BYLO VYROBENO Z VIŠNÍ.
JEJICH MALÉ DĚTIČKY
CHODILY TAJNĚ NA VIŠNIČKY.
MĚLY BŘÍŠKA PLNÁ VIŠNÍ,
RODIČE VŠAK NA TO PŘIŠLI.

DĚTIČKY VIŠNĚ OTRHALY
A POTOM HODNĚ NAŘÍKALY.
DOSTALY PAK VYNADÁNO,
OVOCE JIM BYLO ZAKÁZÁNO.

ZA TREST ZÁMEK UKLIDILY,
S RADOSTÍ SI ZATANČILY.
KRÁLOVŠTÍ RODIČE JE POCHVÁLILI,
JAK SI S ÚKLIDEM DOBŘE PORADILY.

KDYŽ PAK NASTAL DALŠÍ ROK,
VŠE SE ZMĚNILO O VELIKÝ KROK.
VIŠNÍ BYLA BOHATÁ ÚRODA,
PRO VŠECHNY TO BYLA POHODA.

CHODILY ZAS DĚTIČKY -
NA TY DOBRÉ VIŠNIČKY?

PAK ZAZVONILY SLADKÉ VIŠNĚ
A TO BYL KONEC NAŠÍ BÁSNĚ.

Zámek Takříkajíc

5.a

Na zámku jménem Takříkajíc
je velkých zábav trochu víc.
Všichni se tam rádi mají,
proto hodně oslavují.

Po velmi dobré večeři
jeden z hostů hovoří:
„Který princ je nejhezčí?
Čí věno je největší?“

Princezně vše zatím jedno je,
i když s hosty ráda vtipkuje.
O nápadníky zájem nemá,
tím je naše malá známá.

Král s královnou v komnatě
těší se vždy na své kutě.
Přes den princezně se věnují,
na oslavách hodně tancují.

Na zámku to pěkně žije,
večer se dítě pozdě myje.
Královnina červeňoučká líc
po tanci pookřeje ještě víc.

Tak se žije na zámku Takříkajíc,
zjistí o něm ještě trochu víc.
Svá tajemství jistě ukrývá
a mně už více času nezbyvá.

Město Bez Paměti

5.a

Ve městě Bez Paměti
byli všichni zakleti.
Všichni byli zakleti
čarodějem PAMĚTI.
Říká se mu proto tak,
maže paměť, je to fakt.

Jednou ale kvečeru
navštívil princ hospodu.
Byl to princ ze země cizí,
měl s sebou jen zlato ryzí.
Tím se v zapomenutém městě neplatí,
hospodský mu však jídlo rád zaplatí.

Jednou mu bylo řečeno,
že zde bude nebezpečno.
Prosili mladého prince velmi moc,
ať jeho vojsko přijede na pomoc.
Vojsku princ však nevěřil,
za čarodějem se vypravil.

Město Bez Paměti tím zachránil
a šťasten proto dlouho byl.

Zámek Veselka

Barbora Sluková, Kristýna Harmáčková

Na malém zámku Veselka
rozhodl se král Veselka
zařídit krásnou veselku
pro jeho milou dcerunku.

Veselka to byla mimořádná
a královna opět nepořádná.
Brzy pak princezna odjela
se svým princem do Lelkova.

Celý týden se tam pěkně bavili,
na zámek málem zapomněli.
Potom vydali se bránou ven
a na zámek těšili se celý den.

Jakmile dorazili na zámek,
měli mnoho vtipných poznámek,
neboť hodně nedostatků našli
a do svých pokojů raději zašli.

Hrad Pání

Pavla Vlčková, Kristýna Žecová

O půlnoci na hradě Pání
prochází se Bílá paní.
Zatím ji nikdo neviděl,
i když rád by chtěl.
Bydlí prý v poschodí,
má tam své pohodlí.

Třeba až ji někdo spatří,
vůbec se k ní nevyjádří.
Neví se ani, jestli jí,
protože jídlo nemízí.
Bílá paní tajemná je,
ráda s námi laškuje.

O neznámém zámku

Jiří Soukup

V neznámém zámku
je vše na známku.
Žádní lupiči tam nebydlí,
zdejší lidi jsou však zlí.

Když se něco stane,
král hned z trůnu vstane.
Podíví se, co se děje,
proč nepřátelská vlajka vlaje.

Náhle generál je v síni,
ti vojáci jsou líní.
Král se z okna koukne
a pak na ně houkne.

Vojáci se zamyslí
a generál zavelí.
Potom se všichni připraví,
k bitvě se řádně vypraví.

Hrad Rabí

Martin Buriánek, Luboš Voska

Za zády máme pěkný hrad,
mně se líbí, mám ho rád.
Králové na něm žili
i královny tam byly.

Rádi často šermovali,
souboje zde pořádali.
Šikovní byli velmi moc,
bojovali skoro každou noc.

Hrad Strašpytlov

Jan Pechr

Strašpytlov na kopci stojí,
každý se tam v noci bojí.

My se jich však nebojíme,
na hrad směle vykročíme.

Strašidla tu rádí totiž,
bývá s nimi někdy potíž.

Cesta nám všem utíká,
snad dohoníme Honzíka.

Je to pěkná čeládka,
v noci tlučou na vrátka.

Až vyjde ráno sluníčko,
budeme unaveni maličko.

Upírkov

Vojtěch Jelínek, Stanislav Nosek

Upírkov tak maličký -
hrají si tam dětičky.

Upírek velmi maličký -
váže si zde tkaničky.

Dovádí a skákají,
až jim nohy praskají.

Večer brzy ulehnou,
ráno zase vyběhnou.

Nejdřív si sny vypráví
a pak spolu závodí.

Vtipy:

Potkají se dva upíři před nemocnicí: „ Tak co, zase se jdeš potěšit na transfúzku?“ „ Ale kdepak, dnes mi není nějak dobře. Vezmu si jen pár použitých obvazů, udělám si čaj a půjdu si lehnout.“

Jednoho dne se dcerka ptá maminky:

„ Mami, proč máš nějaké vlasy bílé?“

„ To je z tvého zlobení. Pokaždé, když něco špatného provedeš, zbělá mi jeden vlas.“

„ A mami, proč má babička bílou celou hlavu???“

„ Mami, víš, kolik je pasty v jedné tubě?“

„ Nevím.“

„ Já to vím - od gauče až k televizi.“